

Да си млад човек в съвременна България

(Трета награда – Николина Асенова Барбутева)

Малко поводи ми останаха вече да се гордя с това, че съм част от младото поколение на България. За жалост чуваме за все нови и нови примери на деградация сред младите. Живеем във време, в което нашата младеж сякаш се самоубива.

Всеки ден се сблъсквам с парадирането с финансови възможности и почти пълната липса на интелектуални и морални такива. Съпричастни сме повече в социалните мрежи, където можем да се покажем, а се крием на практика от добрите постъпки, които могат да останат в сянка, но са с по-силен и дълготраен ефект. Родителите ни ни научиха на самочувствие без покритие, но подплатено с неограничени претенции.

Изкривиха се и изчезнаха ценности, в които вярваха не нашите родители, а нашите баби и дядовци. Те са поколение, научено на смирение, на скромност, защитаващо идеята, че „за нас може и да няма, но по-важно е за децата да има“. За жалост това лека-полека породило едно консуматорско поколение, което не е годно да се справя само с превратностите в живота. Не е годно да се грижи за дом и семейство, както се полага.

Откровено се отвращавам от младите дами на моята или около моята възраст, които са срам за женското съсловие. Думата жена придобила все по-лековати измерения. Не се свързва толкова с пазителката на семейните ценности и даваща добрия пример с качествата си, колкото с един сексуален обект, който изпълнява само сексуални функции и тъжното е, че много млади момичета виждат в този модел правилност и си го признават без съвня. А им предстои да бъдат майки ...

Ролите между мъжа и жената в обществото се измениха. В много млади мъже трудно да се разпознае лицето на истински отговорният мъж, готов да създаде и отгледа семейство. Някои честно казано нямат и желание да създават семейства и да оставят потомство, защото „животът ги иска“. Но до кога? Къде свършва младостта и започва зрелостта и при някои от нас тези периоди от човешкия живот имат ли някаква фиксация във времето или са плод на лични интерпретации само?

Притеснена съм за времето, в което живея. Притеснявам се за родината ми, която обичам безумно и в която искам да прекарам живота си, и на която искам да оставя моите деца. Да, все се появяват оптимисти, които да ми кажат, че нещата ще се оправят, но защо все не се оправят? Аз вече съм на 30 години и надеждите ми гаснат с всеки изминал ден. И аз ли трябва да се предам като много други и просто да си тръгна, защото така е по-лесно? Чувството за обреченост все повече ме обхваща за жалост.

Богатството на една страна е нейният народ, особено нейната младеж. Не искам да ставам свидетел на това как тази младеж погива.

България има хилядолетна история, раждала е силни и смели мъже и жени, оцеляла е въпреки превратностите си и не можем да допуснем да я унищожим отвътре. За да не се стигне до там, са нужни всеобщи усилия, осъзнатост и любов към това бедно отечество.